

ПЪСЕНЬ

Пролѣтъ. Слънце колко щешъ
Цвѣтъ отъ дюли. Синева.
Бръмбаръ, смокъ и таралежъ—
шушнатъ въ сочната трева.

Като топла нѣжна дланъ
ме ласкае ширна степъ.
Всѣки мигъ е мигъ желанъ
и нашепва ми за тебъ.

Бѣхъ дете, сега — мома,
цвѣтъ разцвѣвналъ срѣдъ цвѣтя,
скрила, като пламналъ макъ,
въ пазвата си любовта.

— Но какво е пролѣтъта
само съ радостъ и любовъ, —
рече нѣкой, — и смъртта,
чухъ, откликна съ тръбенъ зо въ..

Днесъ настрѣхнали тѣлпи
слушатъ на хиени вой.
Често мравкитѣ скжпимъ,
а самички мремъ въвъ бой.